

відомих артистів. А житомирський колектив «Орея» неодноразово отримував перемоги на міжнародних та всеукраїнських конкурсах, прославляючи наше місто.

1. *Місто* // 2000.- №4, №15, №16, №25, №26, №41, №46
2. *Місто* // 2001.- №5, №13, №25, №36, №40, №42
3. *Місто* // 2002.- №4, №5, №14, №32, №35, №39, №47
4. *Місто* // 2003.- №3, №13, №20, №21, №23, №27, №28
5. *Місто* // 2004.- №3, №19, №48

Інтернет джерела

<http://zhitomirtime.wordpress.com>

. <http://childlibr.org.ua>

<http://zt-rada.gov.ua>

ПЕРЕСЕЛЕННЯ І АСИМІЛЯЦІЯ БОЛГАР НА ТЕРИТОРІЇ ПІВДЕННОЇ БЕСАРАБІЇ

Ябанжі Лівій Іванович

10 клас, Миколаївського морського ліцею
імені професора М. Александрова Миколаївської міської ради

У наш час кожній людині необхідно знати її походження, культурну спадщину, традиції і звичаї, що дісталися у спадок. Але далеко не кожній людині вдається це зробити: знайти істинне походження власного роду і тієї спадщини, що носив і знаменував цей рід крізь століття.

Однією з причин даного питання є те, що під дією інших культур, цивілізацій власні етнічні надбання або зникають, або, в кращому випадку, з'являється неоднорідний синтез цих культур. Тому є необхідність в дослідженні цих культур і з'ясування питання: до якої нації можна віднести дану культуру, а також ступінь її асиміляції і спорідненість з іншим етносом.

На територіях південного Причорномор'я і території Бессарабії одним з найяскравіших прикладів є культури болгарів-переселенців. Хоч це один з яскравіших прикладів, але тема про бессарабських болгарів-переселенців детально не досліджувалась.

Мета дослідження: дослідити етнічну групу, що сформувалася на території південної Бессарабії. Визначити ступінь асиміляції представників даної місцевості. Виділити особливості місцевої культури.

Завдання дослідження:

- Ї Знайти письмову інформацію про дану тему;
- Ї Вибрати конкретні міста або села як об'єкт дослідження;
- Ї Зібрати письмову інформацію про причини переселення болгар;
- Ø Зібрати матеріали про етнокультуру болгарського народу:
 - елементи архітектури;
 - одяг та рушники;
 - побут;
- Ø Порівняти місцеву культуру з молдавською та болгарською;

Об'єкт дослідження: міста та села, що засновані болгарями-переселенцями на території сучасної Молдови та України.

Висновки:

1) Основними причинами переселення болгар з Османської імперії були ворожнеча правлячих кіл імперії, загострення економічної, політичної і соціальної кризи, гніт болгар на

релігійній і соціальній підставах в Османській імперії. Але були і зворотні процеси, при яких болгари тікали з Бессарабії в Османську імперію і це було викликано тим, що влада Російської імперії майже не допомагала у освоєні нових земель. Також, корупція і сваволя місцевих поміщиків були тягарем, що зупиняло процес освоєння нових земель.

2) На сучасному етапі в українській частині Бессарабії болгари є численнішими – 140 000 осіб. Переважно – це населення Болградського району. Чимало болгар мешкає в Тарутинському, Арцизькому, Саратському, Ізмаїльському й Татарбунарському районах Одещини. Незначною меншістю є болгари в Кілійському та Білгород-Дністровському районах. Хоча місто Одеса й розташоване за межами області Бессарабія, чимало болгар переселилися туди. Болгари мешкають у різних населених пунктах Молдови, включно зі столицею Кишинів, де переважають змішані шлюби. Найбільша концентрація болгарського населення – у південній частині країни: Тараклійський район – 28 500 осіб, або 66%, Кагульський район, Леовський район, Кантемірський район, а також Республіка Гагауз Ері. У Гагаузі мешкає приблизно 8 000 болгар, або 5% населення.

ВНЕСОК ГЕОРГІЯ НАРБУТА В УКРАЇНСЬКЕ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ

Смірнова Катерина Романівна

11 клас, Сумська спеціалізована школа І–ІІІ ступенів № 17, м. Суми,
ekaterina-smirnova-00-katya@mail.ru

Тривалий час ім'я Георгія Нарбута вітчизняні мистецтвознавці й історики оминали. З кінця 20-х років до 1957 року, коли з'явилася стаття Л. Владича « Не збіднювати історію українського радянського мистецтва», його вважали чужим для української культури [7]. Дві монографії П. Білецького, альбом, опис нарбутівської колекції Харківського художнього музею, кілька статей у спеціальних збірниках та періодиці – доробок, аж ніяк не сумісний з тим внеском, що зробив Г. Нарбут у розвиток українського мистецтва [2].

Ще в дитинстві Г. Нарбут виробив свою, нарбутівську манеру графічного зображення предметів та істот. У 1896 році Георгій вступив до гімназії в Глухові. Тут, серед романтичних руїн палаців і фонтанів, він захопився старовиною. Г. Нарбут не мав схильності до точних наук – його вабили історія, література та малювання.

У 1906 році після закінчення гімназії молодий художник поїхав до Петербурга на навчання і визнання свого таланту, там він і познайомився зі своїм першим вчителем Іваном Яковичем Білібінім. Нарбут згадував: «Ми якось розговорилися, він подивився мої малюнки, дав деякі поради» [10]. Приятель гімназичних років, історик і дослідник Федір Ернст так говорив про Г. Нарбута: «Він був українцем не тільки по крові, мові і переконанню, – українською стихією насичені всі його художні твори, і формальне джерело його генія переконливо б'є із рідного чорнозему чернігівського краю» [8].

У 1910 році Георгій Іванович повернувся додому, в рідну Нарбутівку. У наступні роки митець виконав безліч гербів, оформив Малоросійський Гербовник (В. Лукомського і В. Модзалевського, 1914), «Герби гетьманів Малоросії» (1915), «Старовинна архітектура Галичини» (Ю. Лукомського, 1905), «Стародавні садиби Харківської губернії» (1917) та ін.. Кожного літа приїздив в Україну до Глухова, де вивчав пам'ятки української старовини [1].

1917 року Центральна Рада ініціювала створення Академії мистецтв України. Професором і керівником графічної майстерні було обрано Г. Нарбута. Колега художника професор М. Бурачек згадував, що у спілкуванні зі студентами і колегами – професорами Г. Нарбут був демократичним і відвертим [3].